

РЕШЕНИЕ

№ 1644

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **10672** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на Национален осигурителен институт против Решение № 692 от 23.09.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен състав по преписка № 157 по описа за 2019 г. (поправено с Решение № 774 от 20.10.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация). Претендират се разноски.

С жалбата са развити подробни доводи за нарушение на материалния закон. Акцентира се, че разпоредбата на чл. 69 КСО регламентира условията за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а не за определяне на категорията труд, положен от тези лица, т. е. касае се за преференциални условия за пенсиониране, а не за дискриминационни такива.

Ответната страна Комисия за защита от дискриминация не е подала отговор по жалбата. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърлят. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна Министерство на труда и социалната политика не изразява становище.

Заинтересованата страна Министерство на отбраната не изразява становище.

Заинтересованата страна Б. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложената жалба вх. № 14-30-72 от 07.06.2019 г. и уточнителна молба вх. № 44-00-2540 от 05.08.2019 г. се установява, че производството пред Комисия за защита от дискриминация (КЗД) е образувано по жалба на Б. И. К., както и по сигнал на Б. И. К., в качеството му на председател на териториално бюро „Б. –Я.“ към сдружение с нестопанска цел „Професии на дълга пред народа и отечеството“.

В жалбата, респ. сигнала се въвеждат твърдения за неравно третиране, основано на признаците „увреждане“ и „лично положение“, касаещи курсанти учили във военни училища до 28.02.1996 г. и след 23.04.1996 г. в сравнение с курсантите учили във военни училища в периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г.

В жалбата, респ. сигнала се посочва, че неравенството се изразява в това, че за обучение във военните училища през периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г., за първите 18 месеца от обучението се зачита за трета категория труд, а за останалата част първа категория, както и че останалият период от обучението се зачита за кадрова военната служба. От проведеното първо заседание пред КЗД и изявленията в него, направени от Б. К., съдът намира, че се конкретизира жалбата, за което следва да се приеме наличието на още едно оплакване, че периодът от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. се е зачитал за трудов стаж, а за периодите преди и след обсъждания не се е зачитал за трудов стаж.

Допълнително в жалбата, респ. сигнала се посочва, че в чл. 69 КСО се допуска дискриминация, тъй като се прилага за настоящи военнослужещи, но не и за тези, които са изпълнявали военната служба, напуснали армията без да се пенсионира.

Към жалбата са приложени два броя удостоверения, отнасящи се за Б. К., от които се установява, че за периода от 01.09.1986 г. до 28.02.1988 г. (1 г. и 6 месеца) е бил курсант в Националния военен университет „В. Л.“, [населено място] на наборна военна служба, която се зачита за трета категория труд. Установява се още, че е бил офицер от 26.08.1990 г. до 30.09.1990 г. във военния университет.

Представени са още удостоверения, издадени от същия военен университет. Същите се отнасят за други лица, като удостоверяват тяхната кадрова и наборна военната служба. В удостоверение № 0413/02.09.1996 г. е удостоверено заемането на наборна военна служба за периода от 01.03.1996 г. до 01.03.1998 г. В другите удостоверения № 518/29.06.2001 г. (двете с идентичен номер или представляващи един документ от две страници) е посочено заемането на кадрова военна служба за периодите от 02.03.1998 г. до 23.04.1999 г. и от 18.08.2001 г. до 30.09.2001 г., но не става ясно дали се отнася за първоначалния период на обучението на съответните лица.

По преписката е налична Заповед № ОХ-1077 от 30.12.1999 г. на министъра на отбраната, от която е видно, че с част IV се правят изменение в наредба, приета със заповед № ОХ-404 от 1996 г., изразяваща се в следното: „курсантската и школническата служба във военните училища след отслужване срока на наборната военна служба за периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. за прослужено време от първа категория труд. Курсантската и школническата служба във военните училища след отслужване срока на наборната военна служба преди 28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. не се зачита за трудов стаж“.

По преписката е приложена Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на отбраната, с която е определено курсантската и школническата служба в периода от

28.02.1996 г. – 23.04.1999 г. да се зачита за кадрова военна служба по ЗОВСРБ (отм.). Въз основа на подадените жалба и сигнал е последвало постановяване на Разпореждане № 577/24.06.2019 г. на председателя на КЗД, с което е образувана преписка № 157 по описа за 2019 г. на административния орган, разпределена за разглеждане на петчленен състав.

От Министерство на труда и социалната политика, Министерство на отбраната и Национален осигурителен институт са изпратени писмени становища, с които оспорват жалбата. Подаден е и отговор – възражение от Б. К..

По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр. и е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните материали, както и да посочат други доказателства, каквито намират за нужни.

На основание чл. 60 ЗЗДискр. докладчикът е изготвил доклад – заключение и допълнение към него, които са предоставени на председателя на състава.

Проведени са две открити заседания на комисията, като от протоколите им става ясно, че конституираните страни са следните: жалбоподател: Б. К. - председател на териториално бюро „Б. –Я.“ към сдружение с нестопанска цел „Професии на дълга пред народа и отечеството“ и ответници: Министерство на труда и социалната политика, Министерство на отбраната и Национален осигурителен институт.

В проведеното първо заседание се въвеждат твърдения от жалбоподателя, изразяващи се в това, че във военното училище се полага труд, тъй като извършваната там дейност е идентична с извършваната военна кадрова дейност.

На второто заседание са събрани показанията на свидетелите Ц. Х. и Г. П., от които се установява, че курсантската служба е в две направления: военна и академична подготовка. Първият свидетел счита, че курсантската военна служба е равностойна на войсковата служба, а вторият намира курсантската служба за по – тежка.

Приети са учебни планове за придобиване на висше образование в професионално направление „военно дело“, квалификационни характеристики, от които се установява, че в обучението на курсантите са включени тактически учения, мобилизационна подготовка, участие в бойни стрелби, изучаване на различни дисциплини по военно дело и инженерни специалности.

Последвало е постановяване на оспорваното Решение № 692 от 23.09.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен състав по преписка № 157 по описа за 2019 г. (поправено с Решение № 774 от 20.10.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация), с което е прието, че липсата на изрична разпоредба в чл. 69 КСО, която да урежда по сходен начин правата на лицата – курсанти обучавали се във военни училища в периода до 28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. спрямо тези лица – курсанти обучавали се във военните училища в периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г., на които курсантската служба се е зачитала за кадрова военна служба, води до различно и по – неблагоприятно третиране на лица – курсанти обучавали се във военни училища в периода до 28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. при отчитане на трудов стаж и реализиране правото им на пенсиониране и категория труд, което представлява нарушение на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „обществено положение“.

В мотивите на акта е прието, че производството е образувано по жалба на Б. К. и сигнал на сдружение „Професии на дълга пред народа и отечеството“. Прието е, че обучението на курсантите учили във военни училища в периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. се е зачитало за кадрова военна служба, а за курсантите учили преди

28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. не се е зачитало. Последиците на това неравно третиране спрямо лицата – курсантите учили във военни училище преди 28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. рефлектира при упражняване на техните права по реда на чл. 69, ал. 1 КСО и при зачитане на категорията труд.

В съдебно заседание не се представят доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в допустима - подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно и в законоустановения 14 - дневен срок, в съответствие с разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 48, ал. 2, т. 3 ЗЗДискр, при спазване на правилата на чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр.

Оспореното пред съда решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно изискванията на чл. 66, т. 1 - 4 от ЗЗДискр.

По отношение на административнопроизводствените правила:

Съгласно чл. 50, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЗДискр. производство пред комисията се образува по жалба на засегнатите лица, инициатива на комисията и сигнали на физически и юридически лица, на държавни и общински органи. Съгласно чл. 51, ал. 2, т. 1 ЗЗДискр. жалбата и сигналът трябва да съдържат името или наименованието на подателя.

В производството пред КЗД като страна следва да участва жалбоподателят, но не и сигналподателят, тъй като последният не търси защита на свои права и законни интереси, а само информира за наличието на нарушение (допустимо е участие на сигналподателя, но само за разкриване на всички факти и обстоятелствата, свързани с твърдяната дискриминация, но не и като страна). В протоколите от заседанията на КЗД е отразен за жалбоподател: Б. К. - председател на териториално бюро „Б. –Я.“ към сдружение с нестопанска цел „Професии на дълга пред народа и отечеството“. Така посоченото означава, че физическото лице действа като представител, а не лично, т. е. в производството е конституиран сигналподателят, а не жалбоподателят. Наред с това следва да се има предвид, че териториалните структури на сдруженията не са правосубектни. Допълнително следва да се посочи, че съдът е извършил служебна справка в Регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, воден от

Агенция по вписванията, от която се установява липсата на вписване на сдружение „Професии на дълга пред народа и отечеството“. Това поставя под съмнение личността на подателя на сигнала, а това ако не е отстранено след даване на съответните указания, води до приложение на чл. 51, ал. 3 ЗЗДискр.

Реално в производството е взел участие Б. К., което налага извод, че е съвместявал две процесуални качества – „жалбоподател“ и „представител на сигналподателя“. В мотивите на оспорвания акт Б. К. е посочен като жалбоподател, а правният му интерес се извежда от това, че е бил курсант във военно училище преди 28.02.1996 г., поради което оспорващото решение го обвързва. В случая не е изследван въпросът за представителната власт на сдружението – сигналподател или неговото съществуване, а сигналът се отнася за релевантна част от оспорваното решение, а именно за обучаващите се курсанти след 23.04.1999 г. (за жалбоподателя липсва правен интерес за установяване на дискриминация за периода след 23.04.1999 г., защото тогава не е учил във военно училище). В тази връзка КЗД е допуснала нарушение на административнопроизводствените правила, което е от категорията на съществените.

Административният орган е допуснал нарушение на чл. 35 АПК, тъй като не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая (не са обсъдени Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. и Заповед № ОХ-1077 от 30.12.1999 г. и двете на министъра на отбраната). Това е довело до съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като се отразило при приложението на материалния закон.

Необходимо е да се извърши исторически анализ на законите, които са уреждали обществените отношения, свързани с въоръжените сили на Република България (КЗД не е извършил такъв по отношение на периода преди 28.02.1996 г.), тъй като в жалбата и сигнала пред административния орган се съдържат оплаквания за неравно третиране на курсанти, свързано с кадровата военна служба (а това рефлектира на трудов стаж и категория труд), касаещо три периода: до 28.02.1996 г. (жалбоподателят е учил във военно училище от 1986 г. до 1990 г., който период е релевантен); от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. и след 23.04.1999 г.

Съгласно чл. 9 от отменения Закона за всеобщата военна служба в Народна република България (ЗВВСНРБ, действал през времето на обучение на жалбоподателя във военно училище) военната служба във въоръжените сили се състои от действителна военна служба и служба в запаса. На действителна военна служба се намират всички срочно служещи от курсантския състав, които служат редовната си военна служба във Въоръжените сили. Служещите редовната си военна служба от сержантския и войнишкия състав се наричат срочнослужещи, а приетите на щатна служба след изслужване на редовната военна служба - свръхсрочнослужещи. От посоченото следва, че курсантите не са свръхсрочнослужещи, а съгласно отменения чл. 37, ал. 1, б. „а“ и ал. 2 от Правилник за приложение на Закона за пенсиите (ППЗП в редакцията към ДВ, бр. 10 от 1972 г., действала до края на обучението на жалбоподателя) за трудов стаж от първа категория се е зачитало изслуженото време на офицерски и сержантски длъжности от свръхсрочнослужещия състав във въоръжените сили, т. е. посочената разпоредба не се отнася за курсантския състав. Съгласно чл. 81 ППЗП (отм.) зачита се за трудов стаж от III категория изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство. Горното води до извод, че началният период на обучение във военно

училище е приравнено на наборна служба (в конкретния случай 18 месеца за Б. К.) и се е зачитало за трудов стаж от трета категория, а останалият период от обучението на курсантите не се е зачитал за трудов стаж.

По отношение на периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. е действал отменения Закон за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ, обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995 г., в сила от 27.02.1996 г.).

Съгласно чл. 83, ал. 1 и ал. 3 ЗОВСРБ (отм.) военната служба е кадрова и наборна, а по своето правно положение военнослужещите са кадрови и наборни. В чл. 115, чл. 1 ЗОВСРБ (отм.) е уредено, че кадровата военна служба се изпълнява като професия в Българската армия, Министерството на отбраната и в структурите на подчинение на министъра на отбраната при условия и по ред, определени в този закон и в сключения договор.

Съгласно чл. 120, ал. 1 ЗОВСРБ (отм.) приетите във военните училища за нуждите на въоръжените сили сключват договори за кадрова военна служба, в чийто срок се включва срокът на обучението. Посоченото е регламентирано по същия начин и в чл. 41 от отменения Правилник за кадрова военна служба (приет с ПМС № 136/17.06.1996 г., обн., ДВ, бр. 54 от 25.06.1996 г., в сила от 25.06.1996 г., отм., бр. 36 от 20.04.1999 г.).

Според чл. 120, ал. 3 ЗОВСРБ (отм.) обучаващите се във военно училище, които не са служили наборна военна служба, първите 18 месеца (респ., 12 м. и 9 м. – през времето е била с различна продължителност) от обучението след навършване на пълнолетие се зачитат за такава служба, т. е. обучението на курсантите за този начален период е приравнено на наборна служба. Според чл. 81 ППЗП (отм.) зачита се за трудов стаж от III категория изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство. В този смисъл началният период на обучение във военно училище, приравнен на наборна служба (18 м., 12 м. и 9 м.), се е зачитал за трудов стаж от трета категория.

Съгласно чл. 211, ал. 1 ЗОВСРБ (отм.) при пенсиониране прослуженото време на кадрова военна служба се зачита за трудов стаж от първа категория. По подобен начин е регламентирано в чл. 37, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ППЗП (отм.), според който за трудов стаж от първа категория се е зачита изслуженото време на кадрова военна служба.

В ЗОВСРБ (отм.) и Правилника за кадрова военна служба (1996 г.) липсват правила, които регламентирант, че обучението във военно училище представлява кадрова военна служба. Опит за такава регламентация е направен със Заповед № ОХ-1077 от 30.12.1999 г. на министъра на отбраната, от която е видно, че с част IV се правят изменение в наредба, приета със заповед № ОХ-404 от 1996 г., изразяваща се в следното: „курсантската и школническата служба във военните училища след отслужване срока на наборната военна служба за периода от 28.02.1996 г. до 23.04.1999 г. за прослужено време от първа категория труд. Курсантската и школническата служба във военните училища след отслужване срока на наборната военна служба преди 28.02.1996 г. и след 23.04.1999 г. не се зачита за трудов стаж“. Извършена е служебна справка от съда, от която се установява, че впоследствие посочената наредба, приета и изменена с цитираните заповеди, е прогласена изцяло за нищожна с решение по адм. д. № 3680/2003 г. по описа на ВАС, петчленен състав.

Последвало е издаване на нова Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на

отбраната, с която е определено курсантската и школническата служба в периода от 28.02.1996 г. – 23.04.1999 г. да се зачита за кадрова военна служба по ЗОВСРБ (отм.). В този смисъл с акт на министъра на отбраната се приравнява курсантската служба на кадрова военна служба, а това рефлектира при определянето на трудовия стаж (чл. 211 ЗОВСРБ – отм), т. е. косвено се отразява на законови разпоредби, доколкото се придава определено значение на понятие (кадрова военна служба), определящо трудовия стаж. Законосъобразността на тази заповед не е предмет на настоящото дело.

След 23.04.1999 г. е продължил да действа ЗОВСРБ (отм.) до 12.05.2009 г., когато е приет действащият към момента Закон за отбраната и въоръжените сили на Република България. Приет е нов Правилник за кадрова военна служба (ПМС № 69 от 9.04.1999 г., обн., ДВ, бр. 36 от 20.04.1999 г., действал до 05.01.2001 г.). В чл. 18, ал. 2 ПКВС (от 1999г.) изрично се посочва, че за срока на обучение гражданинът, сключил договор за кадрова военна служба, е със статут на обучаващ се и се подготвя за изпълнение на кадровата военна служба. В този смисъл изрично се регламентира, че обучението на курсант не се приравнява на кадрова военна служба, а това означава, че не е трудов стаж – арг. 211 ЗОВСРБ (отм.). Остава същата регламентация, че началният период на обучение във военно училище, приравнен на наборна служба (18 м., 12 м. и 9 м.), се е зачитал за трудов стаж от трета категория - чл. 81 ППЗП (отм.).

Горното означава, че през обсъжданите три периода е налице еднакво третиране по отношение на началния период на обучение във военно училище, приравнен на наборна служба, тъй като винаги се е зачитал за трудов стаж от трета категория.

В ЗВВСНРБ, ЗОВСРБ (отм.), ПКВС (1996 г.) и ПКВС (1999 г.) по еднакъв начин уреждат, че обучението във военно училище не представлява кадрова военна служба, т. е. не е налице неравно третиране.

Със Заповед № ОХ-1077 от 30.12.1999 г. на министъра на отбраната, с която се правят изменение в наредба, приета със заповед № ОХ-404 от 1996г., е въведено неравно третиране от страна на министъра на отбраната. Посочената наредба, приета и изменена с цитираните заповеди е прогласена изцяло за нищожна с решение по адм. д. № 3680/2003 г. по описа на ВАС, поради което същата няма действие. Щом няма действие, то следва извод, че към настоящия момент липсва акт на дискриминация, разпоредба, критерий или практика, която води до неравно третиране.

Налице е издадена Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на отбраната, с която е определено курсантската и школническата служба в периода от 28.02.1996 г. – 23.04.1999г. да се зачита за кадрова военна служба по ЗОВСРБ (отм.). Именно с посочената заповед е въведено различно третиране на обучаващите се във военно училище.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Според чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Според чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Горното налага да се провери наличието на конкретен акт, разпоредба, критерий или практика, водещи до неравно третиране въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, сред които са процесните „увреждане“ и „лично положение“. КЗД въобще не е обсъждала Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на отбраната, с която е определено курсантската и школническата служба в периода от 28.02.1996 г. – 23.04.1999г. да се зачита за кадрова военна служба по ЗОВСРБ (отм.). С посочената заповед се въвежда различно третиране на понятието кадрова военна служба, което има отношение дали определен период се зачита за трудов стаж. В този смисъл КЗД не е изяснила по какъв начин е осъществена дискриминация и от кое лице, което е от съществено значение за изхода на делото. Вместо да изясни начинът на извършване на дискриминация, КЗД се е занимавала да обсъжда, че липсата на конкретни законови разпоредби води до неравно третиране.

Не е изяснено дали е приложима забраната за образуване на производство пред КЗД, съдържаща се в чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр. Не е установено и дали обсъжданата заповед продължава да се прилага, т. е. дали се касае за продължавано деяние и към кой момент е преустановено действието ѝ.

Следва да се има предвид, че чл. 69, ал. 1 КСО се прилага и за лица, изпълнявали военната служба, напуснали армията без да се пенсионират – арг. 69, ал. 10 КСО. Посочените разпоредби не съдържат правила за определяне на трудов стаж и категория труд, а определят част от правилата за придобиване на правото на пенсиониране. В този смисъл не е възможно с разпоредбите на чл. 69 КСО да се осъществи неравно третиране по отношение на трудов стаж и категория труд. Наред с това със законовите разпоредби се предполага, че не се въвеждат дискриминационни правила.

Неизясняването на фактическа обстановка, свързана със Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на отбраната, е повлияло върху крайното решение по същество на административния орган. В този смисъл са допуснати са съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Горното води до извод за незаконосъобразност на оспореното решение, поради което преписката следва да се върне на КЗД, като се съобразят мотивите на настоящия съдебен акт. Следва да се извършват действия по изясняване от чие име е подаден сигнала, респ. представителната власт. На следващо място следва да се обсъди Заповед № ОХ-346 от 07.06.2010 г. на министъра на отбраната, като се съобразят горните разяснения.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК административният орган следва да понесе разноските, направени от жалбоподателя.

Оспорваща страна е направила искане за присъждане на разноски. Същите са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл.

второ АПК, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Национален осигурителен институт, Решение № 692 от 23.09.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен състав по преписка № 157 по описа за 2019 г. (поправено с Решение № 774 от 20.10.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация).

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита от дискриминация за ново разглеждане на жалбата и сигнала, съобразно мотивите на настоящия съдебен акт.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на Национален осигурителен институт сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: